

II. d'j

Fancsali Kinga
AMIT AZ EMBER GYEREKKORÁBAN
KÉPES MEGÚSZNI

A kertben száradó ruháktól nyirkos a reggel. A hideg szél bebújik pulóverem résein át, és megtapad csupasz bőrömön. Néhány perc múlva hét óra, pontosan tíz perces késésben vagyok. Lassan sétálok, próbálok a járda minél több repedésére rálépni; bámulom az embereket minél hosszabban és minél kínosabban; szaladok a busz után, és elsétálok mellette, ha megáll, hogy felvegyen.

Igazából már az út felénél eldöntöttem, hogy nem megyek ma iskolába, de azért mégsem állok meg a hatalmas, sárga épületig. Mikor a főkapuhoz érek, letről felfelé végignézek az épületen, aztán kinyílik mögöttem a tér: a piszkos és csúf virradat elfedi még az eget.

Pont a kapuban rágyújtok, és arra várok, hogy valamelyik tanárom kiszálljon az autójából, meglásson és hazaküldjön. De még mielőtt ez megtörténhetne, a kapus szitkozódva arrébb küld, egészen a sarokig. Leülök egy padra, és várom, hogy történjen valami. Nézem a nagy és csúf sárga épületet. Apám is ide járt, meg az ő apja is, és minden felnőtt pasas, akit csak ismerek. Akkoriban ez még fiúiskola volt, mostanra már koedukált lett, bár még mindig többnyire fiúk járnak ide. Apám mindig is fiút szeretett volna, de nem gondolta elég komolyan, egy idő után már hozzá sem ért anyámhoz.

Szemerkelni kezd az eső, elindulok a legközelebbi kávézó felé, de senki sem ül a teraszon, csak a pultos srác törölgeti az ablakokat. Nincs jobb ötletem, úgyhogy hazaindulok. Egész úton azon gondolkodom, hogy gyerekkorában az ember mennyi mindent képes megúszni. Betört ablakokat és vázákat, hazugságokat, büntetéseket, foltokat a falon, rossz jegyeket, verekedéseket, meg a többi hülye kölyköt. És mindvégig úgy gondolja, milyen szépen átejt mindenkit, miközben meg ő van a leginkább átverve.

Amikor hazaérek, anyám a szürke takarójába csavarodva olyan, mint egy begubózott hernyó. Nézem, és tudom, hogy mostanában ő az, aki

megússza a dolgokat, én meg átverem folyton. Az órára pillantok. Kétórás késésben van, de nem költöm fel. A szobámba megyek, visszahúszom a sötétítőt, levetkőzöm, és ott folytatom, ahol hat harminckor abba hagytam.

Azt álmodom, hogy anyám bejön az ajtón.

- Nem mész ma?
- Nem. Beteg vagyok.
- Hozd be a megszáradt ruhákat, és csinálj rendet.
- Jó.

Arra ébredek, hogy szól a telefonom. Az apám az, úgyhogy nem mozdulok. Ő pontosan négy éves késésben van. Öt éve költöztünk el tőle, de az ő fejében még mindig tizenhárom éves vagyok, és vele élek. Néha nehéz eldönteni, ki ússza meg a dolgokat kettőnk közül. Mellette olyan vagyok, mint egy amnéziás, akit minden félévben baleset ér, ezért nem emlékszik csak a kellemes dolgokra az elmúlt tizennyolc évből. Azt nem tudom, tényleg elhiszi-e, hogy megbocsátottam. Vagy ő veri át saját magát, vagy én vagyok átverve.

Az ajtócsengés egy tompa szűrőn át jut el a tudatomig, mintha nem is a mi ajtónkon, hanem valahol emeletekkel lennebb csengetne valaki. Már a nappaliban eldöntöttem, hogy bárki legyen is az, nem engedem be. A fehérre mázolt, koszos ajtóhoz simulok, és a kis alagúton át fél szemmel lenézek a folyosón álló eltorzult férfialakra. Ebben a pillanatban biztosan tudom, hogy sosem megyek férjhez.

Kényszeredetten vigyorgok, amint kitárom az ajtót, és reménykedem, hogy borzalmasan nézek ki. Az arca meg sem rezdül, mosolyog, de azért nem jön be, tovább ácsorog a folyosón. Magamban büszkén bólogatok, hogy no lám, ez is sikerült, azért mégis undorodik tőlem egy kicsit. Az ingén hullámanak a színek és a formák, olyan az egész, mint egy hatalmas Kandinszkij-festmény, megszedülök tőle.

- Honnan tudtad, hogy itthon vagyok?
- Anyád mondta, hogy beteg vagy.
- Mióta beszélsz te anyámmal?

Félreállok az ajtóból, hogy elférjen mellettem; nézem, ahogy lehúzza a cipőjét. Lyukas a zoknijja. Csalódottság tölt el, ahogy a kilógó lábujját nézem. A macskám jut eszembe, aki mindig ráfeküdt, ha indulni akart ez a láb. Az első nálunk töltött éjszaka reggelén is elakasztotta az ajtóban, hozzádörgölözött, elé feküdt. Aztán pár napra rá kiugrott a

fürdőszoba ablakából. Azt hiszem, helyettem is tette, mert rájött, hogy egyedül az a láb képes átverni egyfolytában.

- Voltál az orvosnál? - kérdezi, és az asztalra tesz egy gyógyszeráras nejlonzacskót.

- Minek orvos? Csak a torkom fáj egy kicsit.

- Nem úgy, na. Arról az orvosról beszélek, akinek a múlt héten odaadtam a telefonszámát.

Az érintésektől elszíneződött falat nézem a feje mellett. Soha az életben nem voltam nőgyógyásznál, az anyám nélkül meg félnék elmenni. Bámulok rá, és megint a macskámra gondolok. Nem bánthatja többé.

Hirtelen nekilököm az ajtónak. Majd újra és újra ismételem a mozdulatot, amíg át nem taszítom rajta, vissza a megkövült folyosóra, ahol tízszer hangosabban csapódik a földnek. A hideg falak visszaverik a csattanást. Addig nézem a test helyét, amíg elhal a visszhang.

Kiveszem a zacskóból a terhességi tesztet, és a fürdőszobába indulok. Becsukom az ablakot, és levetkőzöm. Minden csempe rám bámul, amíg az eredményre várok. A tükör elé állok. A fogkrémpöttyök anyám szeplőivé lényegülnek tükörbeli énem bőrén. Köldököm alatt a gyér szőrös sáv apám bajuszává változik. A tükörben többször is végigsimítok rajta, minden megérintett pihe egyszerre szólal meg anyám hangján. Mindegyik mást mesél, mind olyat, amit hallottam már: Azért nem házasodtunk össze, mert apád nem... Három gyermeket vesztettem el, köztük apád fiát, aki... De nem azért ütött meg, nem a ti... Pont olyan vagy, mint édesanyám, nem rám... Ő megmondta előre, ő már az elején... Olyan messzire menj innen, amennyire csak...

Egy idő után túl nagy lesz a hangzavar, ezért leengedem a kezem. Az ablakpárkányhoz nyúlok, ahová a tesztet tettem. Egy csík. Nem akarom a szemetesbe dobni, mert akkor anyám vagy a húgom meglátná. Kinyitom az ablakot, és elengedem.

A kádba mászom. Megengedem a vizet, túl forró, leéget minden foltot, zúzódást és szórt a testemről. Várom a zuhanyrózsából kicsepenő megtisztulást. Arra gondolok, hogy sosem lesz gyerekem.

A kertben lógó, elázott ruhákból párolog az eső, nyirkos a reggel. Néhány perc múlva hét óra, pontosan tíz perces késésben vagyok. Lassan sétálok, még nem tudom, elérek-e a sárga épületig.